

Chương 14

Trong Rừng Sâu Gặp Triệu Phụng Hào

Du Hữu Lượng để bóng người mất hút, lửa giận công tâm mà phải né tránh chưởng phong. Chàng nằm rạp xuống đất. Trong khóe mắt cơ hồ tóe lửa.

Bỗng thấy đối diện là hai nhà sư đứng đó đều vào trạc năm mươi tuổi. Nhà sư mé hữu quát lên:

- Thí chủ! Thủ đoạn của thí chủ thật là tàn độc!

Du Hữu Lượng tức đến uất người, chàng hít hai hơi chân khí miệng lẩm bẩm:

- Du Hữu Lượng! Du Hữu Lượng! Người không thể làm lần mãi được.

Rồi chàng cười lạt hỏi:

- Đại sư đã trông thấy tại hạ động thủ giết người chẳng?

Nhà sư kia chưng hửng. Nhà sư mé tả lại quát hỏi:

- Người còn định cãi nữa chẳng?

Du Hữu Lượng cười lạt hỏi lại:

- Chẳng lẽ người xuất gia cũng ngậm máu phun người?

Nhà sư kia gầm lên:

- Thí chủ! Hãy tiếp chiêu đây!

Lão vung tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Du Hữu Lượng nhìn nhà sư động thủ bất giác chân động tâm thần hô:

- Thập bát thường quyền! Đây là tăng nhân của chùa Thiếu Lâm!

Chàng ngửa người về phía sáu một chút để né tránh. Không ngờ công lực của nhà sư thâm hậu khôn lường. Nội lực phát ra xa ngoài ba trượng. Chàng vừa lùi vừa kinh hãi?

Lại thấy sau lưng một luồng kinh lực đánh tới, chàng khiếp sợ miễn cưỡng bước tạt ngang sang bên trái nửa bước. Một tiếng véo vang lên. Vạt áo chàng bị chưởng phong quét làm cho da đau rát.

Nhà sư chùa Thiếu Lâm xoay người đi. Tay trái đánh xéo tới. Năm ngón tay theo chưởng thế rồi co lại thì triển cầm long thủ.

Du Hữu Lượng chưa đứng vững nội lực đối phương đã đánh tới. Chàng không khỏi kinh hãi.

Gặp lúc hoang mang, chàng đưa thân hình lộn về phía sau, biến chiêu rất mau lẹ, nhưng cầm long thủ của phái Thiếu Lâm là một công phu đánh giáp lá cà rất hiệu nghiệm. Du Hữu Lượng cảm thấy má bên trái đau rát, chàng đã bị tát trúng.

Du Hữu Lượng càng thêm tức giận. Chàng khẽ gầm lên một tiếng, đứng ngay người dậy hít một hơi chân khí. Chàng giơ tay mặt lên thì cảm thấy trước ngực chấn động, bất giác tự hỏi:

- Phải chăng ta gặp đại họa rồi?

Tay mặt nhún ra chàng muốn đánh cũng không được nữa liền điểm chân xuống hất tung mình chạy đi.

Tiếng quát lại vang lên! Nhà sư khác ở đằng sau nhả ra một luồng chân khí.

Du Hữu Lượng không cần nhìn cũng biết có người đã phát động môn tâm pháp đích truyền của phái Thiếu Lâm.

Chàng hốt hoảng tung mình lướt về phía trước.

Những tiếng "veo véo" ở phía sau vang lên, người chàng đang lơ lửng trên không đu đi đu lại hai cái rồi miễn cưỡng hạ xuống. Chàng lại nhảy vọt lên lướt đi một cái nữa. Người chàng đã chuồn vào trong khu rừng sâu.

Du Hữu Lượng ruột rời tựa mớ bông bong, chạy như người điên mỗi lúc một mau, tựa hồ để phát tiết uất khí trong lòng.

Chàng chạy hồi lâu rồi dừng bước ngơ ngác nhìn quanh mới biết mình chạy đến một ngọn núi hoang vu, bốn bề bát ngát. Mảnh trăng tà trên không chiếu ánh sáng lọt lạt, lạnh lùng.

Du Hữu Lượng cảm thấy tâm thần nóng nẩy hồ đồ, một hiện tượng ít có trong đời chàng. Hai tay chắp sau lưng chàng đo bước trên đường núi hoang vu. Phía đối diện là hang sâu ngàn trượng. Ngọn gió đêm quét vào vách đá rít lên từng hồi.

Dưới ánh trăng tàn, nét mặt tuấn mỹ của Du Hữu Lượng trông lạnh như băng.

Cặp lông mày dương lên. Cặp môi mấp máy như lẩm bẩm nói gì.

Bỗng một trận cuồng phong quét mây đen che phủ mảnh trăng tàn.

Du Hữu Lượng liếc nhìn bốn phía chỉ thấy tối đen. Trái tim tựa hồ chìm xuống, chàng đứng ngơ ngẩn xuất thần.

Trong khoảnh khắc này thân hình chàng muốn đảo lộn như cơn gió lốc. Sau lưng chàng là một vùng bao la đen tối.

Bất giác chàng run lên trầm giọng hỏi:

- Ai?

Trong khoảng tối đen không một tiếng động. Chàng từ từ hít một hơi chân khí, lại cất tiếng hỏi:

- Ông bạn nào đó? Đã tới đây thì xuất hiện cùng nhau tương kiến được chẳng?

Mé tả dường như vang lên một tiếng vù. Du Hữu Lượng vọt mình rượt tới.

Người chàng đang lơ lửng trên không, lại nghe sau lưng có giọng trầm trầm dần từng tiếng:

- Người là ai?

Du Hữu Lượng giật mình. Thân hình chàng chơi vơi trên không lượn đi một vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Chàng nhìn thấy cách xa chừng năm trượng dường như có bóng người áo trắng thấp thoáng đứng đó.

Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí đáp:

- Tại hạ là Du Hữu Lượng, không hiểu các hạ...

Chàng chưa dứt lời, người áo trắng đột nhiên xoay mình bước đi, Du Hữu Lượng sững sờ lớn tiếng hỏi:

- Này, này các hạ đi đâu đó?

Người áo trắng đột nhiên dừng bước từ từ quay lại hỏi:

- Người hỏi ta làm chi?

Du Hữu Lượng ngơ ngẩn không biết nói sao. Người kia nổi lên tràng cười khẩy hỏi lại:

- Gã thiếu niên kia! Người thiện tiện lần mò vào đất tư của ta. Ta coi như là chuyện ngẫu nhiên muốn bỏ qua. Sao người còn hỏi đến ta?

Du Hữu Lượng thấy đối phương kêu mình bằng thiếu niên thì bụng bảo dạ:

- Té ra đây là một lão già. Nghe giọng lưỡi dường như một cao nhân tiền bối ẩn dật trong vùng rừng núi hoang vu này. Ấu là ta thử hỏi lão xem sao.

Chàng chưa kịp mở miệng, người áo trắng đã thờ dài hỏi:

- Gã thiếu niên kia! Dường như người có tâm sự gì thì phải.

Du Hữu Lượng sững sờ. Chàng không ngờ người áo trắng lại hỏi câu này.

Trong lúc nhất thời chàng không biết đáp thế nào.

Người áo trắng từ từ tiến lại gần hai bước hỏi:

- Ta thấy ngươi như con khốn thú, chấp tay để sau lưng chạy lui chạy tới.

Miệng không ngớt lảm bảm. Chẳng hiểu ngươi có tâm sự gì?

Du Hữu Lượng thở dài ngập ngừng đáp:

- Vụ này... vụ này một lời nói không hết được.

Người áo trắng cũng không nói nữa, đứng lặng hồi lâu. Hai người cách nhau chừng bốn trượng. Đêm tối như mực, Du Hữu Lượng đã vận hết mực lực cũng không tài nào nhìn rõ mặt người áo trắng.

Sau một lúc lâu, người áo trắng bỗng lên tiếng:

- Gã thiếu niên họ Du kia! Ta coi diện mạo ngươi không phải tầm thường đêm nay chúng ta gặp nhau đây, cũng là có chút duyên phận...

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi, không nhin được hỏi lại:

- Tôn giá... tôn giá nhìn thấy tại hạ ư?

Người áo trắng cười ha hả hỏi lại:

- Người tưởng mình bản lãnh thiên hạ vô song chẳng?...

Du Hữu Lượng mặt đỏ lên ấp úng đáp:

- Không phải... không phải tại hạ có ý như vậy...

Người áo trắng cười ha hả hỏi:

- Vừa rồi ta ngó thấy khinh công của ngươi, kể ra không phải tầm thường.

Phải chẳng ngươi là đệ tử của họ Lục ở Hà Nam.

Du Hữu Lượng chân động tâm thần, miệng lắp bắp:

- Họ Lục ở Hà Nam! Sao... tôn giá... tôn giá lại biết thế?

Người áo trắng ồ lên một tiếng rồi đáp:

- Lão phu ẩn cư trong hang núi này đã chục năm trời. Lâu ngày không gặp cố nhân, nhiều khi nhớ muốn chết.

Du Hữu Lượng nghe rõ tiếng trái tim mình đập mạnh. Chàng hỏi hộp hỏi:

- Xin lão tiên bối... cho biết đại danh?

Người áo trắng háng dặng một tiếng, đáp:

- Chẳng nói làm chi nữa.

Du Hữu Lượng không nhịn được điếm đầu ngón chân xuống lướt mình tới.

Chàng chỉ còn cách đối phương không đầy một trượng bây giờ chàng đã nhìn rõ mặt người áo trắng thì lão chừng ngoài sáu mươi tuổi. Diện mục thanh tao mà có oai khiến cho người ta phải khâm phục.

Du Hữu Lượng nhìn rõ rồi mà không nhận biết, chàng chấp tay xá dài hỏi:

- Lão tiên bối có quen biết họ Lục ở Hà Nam ư?

Lão áo trắng đáp:

- Phải rồi!

Du Hữu Lượng chớp mắt nói:

- Nghe lời lão tiên bối thì ra lão có mối thâm giao với Lục đại thúc.

Lão áo trắng ủa một tiếng rồi đáp:

- Té ra ngươi vào hàng điệt nhi của Lục Bình?

Du Hữu Lượng cặp mắt không ngớt chuyển động nói:

- Văn bối thường được nghe Lục đại thúc bảo có hai vị bằng hữu mà đều cách biệt lâu năm, lão nhân gia tưởng nhớ khôn khuây. Văn bối lớn mật xin hỏi:

Phải chăng tôn tính của lão tiên bối họ Hồng?

Lão áo trắng lắc đầu. Du Hữu Lượng cảm thấy trái tim đập mạnh hơn, cất giọng run run hỏi:

- Nếu vậy thì... lão tiên bối là... Triệu Phụng Hào lão gia, một nhân vật thứ nhất trong thiên hạ hiện nay.

Lão áo trắng chỉ cười, mà không đáp.

Du Hữu Lượng khác nào người trong mộng. Té ra đệ nhất nhân trong thiên hạ là lão này. Bao nhiêu chuyện thần thoại đồn đại lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Triệu Phụng Hào cười ha hả nói:

- Du tiểu bằng hữu! Chúng ta thật là có cơ duyên. Lão phu vừa gặp tiểu bằng hữu đã sinh mối hảo cảm...

Du Hữu Lượng cặp mắt trợn ngược, trong lòng như say sưa, như ngây dại.

Triệu Phụng Hào ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Gần đây Lục Bình vẫn mạnh giỏi chứ?

Du Hữu Lượng còn ngờ ngác đáp:

- Vãn bối... đã cách biệt lão nhân gia hai năm nay.

Triệu Phụng Hào "Ồ" một tiếng rồi hỏi:

- Du tiểu bằng hữu! Bây giờ ta kể như người quen thuộc. Tâm sự ngươi thế nào có thể nói cho lão phu nghe được chăng? Không chừng lão phu có thể góp ý kiến với ngươi.

Du Hữu Lượng cảm thấy lòng se lại. Chàng bản tính quật cường, chẳng mấy khi sa lộ. Từ nhỏ đến lớn dù gặp hoàn cảnh đau thương thần trí đến mực nào cũng chịu đựng được, mà lại thay! Bây giờ chàng không nhịn nổi để dòng châu lã chã tuôn rơi.

Triệu Phụng Hào giật giọng hỏi:

- Ô hay! Ngươi... ngươi làm sao thế?

Du Hữu Lượng chậm rãi đáp:

- Vãn bối phiêu bạt giang hồ đã hai năm nay là cốt để rửa mối huyết cừu sâu tựa bể.

Triệu Phụng Hào "ủa" một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi rửa thù cho người thân trong nhà hay cho chính ngươi?

Du Hữu Lượng nghiêng răng gật đầu đáp:

- Cho song thân vãn bối.

Triệu Phụng Hào thở dài khẽ hỏi:

- Hài tử! Kẻ thù là ai?

Du Hữu Lượng nghiêng răng đáp:

- Chưa thể xác định được.

Triệu Phụng hào lại ồ lên một tiếng nhưng không biết nói sao.

Du Hữu Lượng dần dần trấn tĩnh tâm thần nói:

- Bữa nay vãn bối được trời rủ lòng thương để cho mình ngẫu nhiên tìm ra được manh mối. Nhưng...

Đột nhiên chàng dừng lại.

Triệu Phụng Hào nhìn chàng bằng cặp mắt sâu thẳm hỏi:

- Phải chăng ngươi sợ kẻ thù đó?

Du Hữu Lượng toàn thân run bần bật. Bây giờ chàng mới hiểu ra hai năm nay vì sao mà tình cảm thất thương. Phải rồi! Vì chàng sợ hãi.

Du Hữu Lượng liền dùng cừu hận để đè nén mỗi khùng khiếp trong lòng, gặp việc gì chàng cũng làm bộ lạt lẽo hững hờ. Câu nói của Triệu Phụng Hào là một hồi chuông giác ngộ cho thần trí chàng tỉnh táo lại, tựa hồ chàng đang ở trong vùng hắc ám mênh mang bỗng nhìn thấy một tia sáng rọi vào.

Triệu Phụng Hào ngó Du Hữu Lượng một lúc rồi nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Lão phu chưa kịp hỏi tiểu bằng hữu họ tên gì.

Du Hữu Lượng đáp:

- Văn bối là Du Hữu Lượng.

Triệu Phụng Hào chậm rãi hỏi:

- Phụ thân tiểu bằng hữu là nhân vật thế nào?

Du Hữu Lượng ngửa mặt lên thở dài đáp:

- Nói ra thật ít ai tin. Văn bối chỉ có ấn tượng rất lờ mờ về song thân.

Triệu Phụng Hào dường như lấy làm hứng thú "ò" lên một tiếng.

Du Hữu Lượng từ từ nói tiếp:

- Văn bối lìa nhà từ thuở nhỏ, qua Tây Vực học nghệ, đến năm tuổi mới hồi hương thì... hơi ơ... Mọi sự đều thay đổi hết...

Triệu Phụng Hào nhìn chàng bằng vẻ mặt xúc động, lão dương cặp lông mày lên hỏi:

- Tây Vực ư? Tiểu bằng hữu qua Tây Vực học nghệ?

Du Hữu Lượng gật đầu. Triệu Phụng Hào đột nhiên tiến lại. Cặp mắt lấp lánh ánh thần quang nhìn Du Hữu Lượng không chớp.

Du Hữu Lượng trong lòng ngấm ngầm hồi hộp. Đột nhiên Triệu Phụng Hào vung tay áo lên, chàng bỗng thấy mắt hoa. Tay mặt đối phương xoay đi một cái.

Chàng liền cảm thấy cổ tay nhũn ra. Ba ngón tay lão đã nắm lấy huyết mạch môn chàng.

Du Hữu Lượng cực kỳ kinh hãi. Chàng nhìn rõ đối phương động thủ, bản năng thiên nhiên thúc đẩy chàng hạ tay mặt xuống. Một luồng chân khí xông lên.

Từ ngày chàng học nghệ thành tựu đến nay, tuy ít cùng người giao thủ, nhưng chàng tự tin công lực và chiêu thức mình đều vào hàng thượng thặng. Không ngờ tay đối phương vừa lấp lánh chàng chưa trông rõ đã bị nắm giữ huyết mạch môn.

Bản năng chống cự thúc đẩy chàng vận nội lực đến mười hai thành. Lúc này chàng đã phản ứng trực tiếp nên luồng nội lực xông lên. Ngón tay cái và ngón tay giữa bên trái chàng co lại thành hình vòng tròn...

Chỉ trong chớp mắt chàng cảm thấy cánh tay mình thoải mái. Đối phương thu chiêu về lại càng mau lẹ. Luồng chân khí của chàng vừa bốc lên thì lão đã buông ngón tay ra rồi.

Tuy Du Hữu Lượng thu phát nội lực theo ý muốn được, nhưng lúc này chàng đã đề tụ đến mười hai thành công lực, không thể kiềm chế được đành để phát ra.

Bỗng nghe đánh véo một tiếng, luồng nội lực xô ra như nước vỡ bờ đánh vào tảng đá núi cách đó đến năm, sáu trượng. Bụi đá tung bay mịt trời.

Triệu Phụng Hòa nghiêng mình vọt ra ngoài ba trượng. Nét mặt nghiêm nghị nhìn Du Hữu Lượng lão ngoác tay lên không, ra chiều kinh ngạc hỏi dần từng tiếng:

- Phải chăng phe Thiên Tông bên Tây Vực đã truyền Hàng Ma Tâm Pháp cho ngươi?

Du Hữu Lượng ngơ ngẩn thờ phào một cái, ngập ngừng đáp:

- Có... có thể...

Triệu Phụng Hòa đột nhiên ngửa mặt lên trời cả cười nói:

- Ngươi về nói với phe Thiên Tông là Triệu mỗ đã ước hẹn với lão tương hội, lão đừng quên.

Du Hữu Lượng ngơ ngác hỏi lại:

- Ước hội gì?

Triệu Phụng Hòa ngạc nhiên hỏi lại:

- Lão... không nói cho ngươi biết ư?

Du Hữu Lượng lắc đầu.

Triệu Phụng Hòa không nói gì nữa.

Du Hữu Lượng thở dài nói:

- Triệu tiên bối! Vừa rồi tiên bối thử một chiêu, thủ pháp mau lẹ kinh người.

Triệu Phụng Hòa khẽ hắng dặng một tiếng, thủng thẳng đáp:

- Về môn cầm nã thì Thất Khúc thủ pháp của Thiên Tông đứng vào bậc nhất...

Du Hữu Lượng lắc đầu ngắt lời:

- Không phải! Theo lời gia sư thì môn "Đại Kim Cương Thiền" mới là cao hơn hết.

Triệu Phụng Hòa mỉm cười đáp:

- Lão Thiền Tông như thế là tự biết mình lắm. Đáng tiếc môn tâm pháp đó của phe Thiếu Lâm thất truyền đã lâu năm.

Du Hữu Lượng lại lắc đầu nói:

- Trước đây gia sư đã bói một quẻ và biết môn tâm pháp đó của phái Thiếu Lâm lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Vì thế mà Thất Khúc thủ pháp không thể kể vào hạng tối thượng được.

Triệu Phụng Hòa chỉ ủa một tiếng chứ không nói gì.

Du Hữu Lượng trong lòng ngấm ngấm khó chịu tự hỏi:

- Vừa rồi lão nhắc lại cuộc ước hội, không hiểu là chuyện gì?

Nhưng ta cũng tiện hỏi lại...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Triệu Phụng Hòa bước lại hai bước chậm rãi hỏi:

- Vừa rồi chúng ta đang nói chuyện gì nhỉ?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nói về thân thế của văn bói.

Triệu Phụng Hòa gật đầu nói:

- Lão phu ngó người lần đầu tiên đã biết ngay là khí độ không phải tầm thường, anh hoa kín đáo. Té ra người đã học ở Tây Vực. Thế thì không trách được.

Du Hữu Lượng đáp:

- Văn bói học nghệ đến năm mười bảy tuổi, dời Tây Vực trở về Trung Nguyên thì nhà tan người chết...

Triệu Phụng Hòa gật đầu hỏi:

- Ai đã gây ra vụ đó?

Du Hữu Lượng nhăn mặt lắc đầu đáp:

- Ban đầu văn bói vốn không hiểu chi hết. Sau văn bói đành đi kiếm Lục đại thúc. Như tiên bói đã biết, tề đại thúc quy ẩn lâu năm, lão nhân gia chẳng biết gì về thảm sự đã xảy đến cho song thân văn bói.

Triệu Phụng Hòa gật đầu hỏi:

- Người ở nhà Lục Bình trong một thời gian khá lâu phải không?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Đại khái cả trước sau thời gian trong thời gian một nửa năm. Văn bói còn được đại thúc truyền thụ cho khá nhiều võ lâm tâm pháp...

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Từ trước tới giờ người đã nghe được tin tức gì chưa?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Gặp trường hợp ngẫu nhiên, văn bói được biết song thân bị chết vì độc dược.

Triệu Phụng Hào la lên một tiếng kinh ngạc.

Du Hữu Lượng nói tiếp:

- Văn bói liền đi chu du thiên hạ để dò la xem ai là người chuyên dùng độc dược, mà không tìm được mấu chốt gì. Ngày tháng trôi đưa vùn vụt, mất một năm trường. Văn bói bỗng nghe nói trong võ lâm mới nẩy ra phe Bách Độc Giáo.

Triệu Phụng Hào dĩ nhiên chưa từng nghe thấy danh tự này.

Du Hữu Lượng lại nói tiếp:

- Văn bói lập tức đi thám thính. Đầu tiên lưu ý về tính chất sau dần dần thấy có cơ thành tự.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Người đã biết ai là hung thủ rồi chứ?

Du Hữu Lượng lắc đầu. Chàng máy môi muốn nói lại thôi.

Triệu Phụng Hào rất lấy làm kỳ nhưng cũng không hỏi nữa.

Du Hữu Lượng ngập ngừng nói:

- Đại khái văn bói... đã có chút giả định...

Triệu Phụng Hào "Ừ" một tiếng rồi nói:

- Công phu của người học từ đất Tây Vực, lại được Lục Bình chỉ điểm. Vừa rồi tuy mới thử một chiêu mà lão phu đã thấy rõ thân thủ người rất linh hoạt.

Nhưng coi người dường như có vẻ khiếp sợ địch nhân. Vậy địch nhân là ai?

Du Hữu Lượng thở dài ngần ngại không nói:

Triệu Phụng Hào lấy làm lạ giương mắt nhìn chàng.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Chẳng lẽ ta lại đem chuyện bí mật nói cho người ngoài hay? Và lại... đây mới là chuyện giả định chứ chưa xác thực.

Sau một lúc, Du Hữu Lượng bỗng lên tiếng:

- Giả tử bản lãnh của văn bối cũng như Tô Bạch Phong thì không sợ gì nữa.

Triệu Phụng Hào nghe chàng nói bỗng giương cặp mắt, nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Tô Bạch Phong nào?

Du Hữu Lượng cảm thấy mình ăn nói đột ngột, liền cười đáp.

- Văn bối buột miệng nói ra mà chưa kịp giải thích. Tô Bạch Phong với con mắt văn bối là một tay cao thủ đệ nhất. Trong khi lưu lạc giang hồ văn bối được gặp y.

Triệu Phụng Hào ngắt lời:

- Người quen biết y trong trường hợp nào?

Du Hữu Lượng đáp:

- Văn bối ngẫu nhiên gặp y.

Triệu Phụng Hào lộ vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Du Hữu Lượng rồi giục:

- Người tiếp tục kể nốt đi.

Du Hữu Lượng nói:

- Văn bối được gặp Tô huynh kể ra cũng là một chuyện khá kích thích...

Đột nhiên chàng dừng lại rồi chuyển qua chuyện khác:

- Tiền bối có biết những vị chưởng môn các phái Võ Đương, Điểm Thương, Côn Luân cùng Thiết Thị Song Hiệp đều bị chết trong một đêm không?

Triệu Phụng hào trở mắt ra nắm tay áo Du Hữu Lượng cất tiếng run run hỏi:

- Người bảo sao... người bảo sao.

Du Hữu Lượng đáp:

- Ba vị chưởng môn các phái Võ Đương, Côn Luân, Điểm Thương và Thiết Thị song hiệp ở Thiên Sơn đều bị người sát hại trong một đêm.

Triệu Phụng Hào nắm chặt cổ tay chàng thờ dãi nói:

- Một mẻ lưới mà quét hết bao nhiêu tinh tú võ lâm. Xem chừng trường đại loạn sắp khai diễn.

Du Hữu Lượng ngập ngừng hỏi:

- Tiền bối... tiền bối bảo...

Triệu Phụng hào dương như không nghe tiếng, tự nói một mình:

- Năm trước Thiên Sơn Song Hiệp dẫn Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương đến gặp ta. Chúng ta đã chứng nghiệm võ học với nhau trong bảy ngày sau gặp nhà tướng thuật trăm tuổi ở chân núi Nam Sơn. Lão mượn rượu coi tướng cho chúng ta...

Du Hữu Lượng nghe câu một câu hai chữ không được rõ ràng. Dương như Triệu Phụng Hào không biết có Du Hữu Lượng đứng bên. Lão lảm nhảm nói tiếp:

- Lão coi tướng này nhìn mặt Thiết lão đại rồi lộ vẻ luyến tiếc khi coi tới Thiết lão nhị càng lộ vẻ kinh ngạc. Khi lão coi đến Vô Vi đạo trưởng thì bật tiếng la hoảng. Sau cùng lão coi đến ta lại lảm nhảm gật đầu...

Du Hữu Lượng không nhịn được hỏi xen vào:

- Thế là nghĩa làm sao?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Chúng ta thỉnh giáo nhà tướng thuật thì lão trở vào ta đáp:

- Lúc hỏa vận sắp lui mà qua được đại nạn thì có thể đi đến kết quả yên lành.

Sau hỏi đến ba người kia thì lão chỉ lắc đầu chứ không trả lời, băng băng bỏ đi...

Nay Thiết Thị Song Hiệp cùng Vô Vi Đạo Trưởng đồng thời gặp nạn. Phải chăng...

Phải chăng nhà tướng Phật đó đã biết trước?